

Nr 18

*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner
om vissa åtgärder till främjande av sparandet m. m.
(2:a avd.)*

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

A) de likalydande motionerna I: 33 av herr *Ewerlöf m. fl.* och II: 46 av herr *Hjalmarson m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

1) *Förslag*

till

förordning om bostadssparande

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som under ett eller flera av åren 1959—1963 insätter medel i bank eller annan penninginrättning å särskilt konto för bostadsanskaffning (bostadskonto) må åtnjuta uppskov med taxering till kommunal och statlig inkomstskatt för vad sålunda insatts efter vad nedan sägs.

2 §.

Uppskov enligt 1 § må äga rum för ett belopp av tillhoppa högst 6 000 kronor under nämnda period, dock att för äkta makar beloppet må utgöra sammanlagt 12 000 kronor.

3 §.

Å bostadskonto insatta medel skola vara avsedda för förvärv av eget hem eller för gäldande av insats i bostadsrättsförening. Den omständigheten att bostaden är förenad med utrymme för ägarens yrkesverksamhet skall ej utgöra hinder för uppskov, som i 1 § sägs, under förutsättning att bostadsändamålet prövas vara det väsentliga, ej heller den omständigheten att bostaden är uppförd å jordbruksfastighet.

4 §.

Belopp, för vilket uppskov med taxeringen erhållits, skall upptagas som intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet för det beskattningsår, då uttag från bostadskonto sker, såvida icke de uttagna medlen under beskattningsåret använts för ändamål som i 3 § sägs, i vilket fall skattebefrielse skall äga rum.

Å bostadskonto insatta medel, som icke uttagits före utgången av år 1968, skola upptagas till beskattning vid 1969 års taxering.

5 §.

Bank eller annan penninginrättning, som mottagit insättning på bostadskonto, har att varje år före den 1 februari underrätta taxeringsnämnd i vederbörandes hemortskommun om sammanlagda beloppet av under nästföregående kalenderår verkställd insättning å bostadskonto eller utbetalning från sådant konto.

6 §.

Kungl. Maj:t äger meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1960.

2) *Förslag*

till

*Lag angående ändring av kommunalskattelagen den
28 september 1928 (nr 370)*

Härigenom förordnas att 39 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 skall erhålla följande ändrade lydelse samt att till 46 § samma lag skall fogas ett fjärde moment av nedanstående lydelse.

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 300 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med den andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 600 kronor. I den mån intäkten utgör avkastning av aktier eller andelar i ekonomisk förening må det extra avdraget ökas med 200 kronor eller, om den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med den andra maken, med 400 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

4 mom. Har skattskyldig, som är ägare av annan fastighet, inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljfastighet) eller som innehar

lägenhet med bostadsrätt, under beskattningsåret verkställt amortering av skuld å sådan fastighet eller sådan lägenhet till ett belopp överstigande 1,5 procent av fastighetens taxeringsvärde eller, beträffande bostadsrättslägenhet, den del av fastighetens taxeringsvärde som belöper å lägenheten, må han i hemortskommunen åtnjuta avdrag för överstigande amortering, dock högst med ett belopp av 700 kronor och endast i den mån den sammanlagda amorteringen icke motsvaras av en minskning under beskattningsåret av den skattskyldiges eller dennes makes sammanlagda hos banker och andra penninginrättningar inestående medel.

(Se vidare anvisningarna.)

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1960; dock att äldre bestämmelser skola gälla i fråga om 1960 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1960 eller tidigare år.

B) de likalydande motionerna I: 157 av fru *Segerstedt-Wiberg* och fröken *Andersson* samt II: 200 av fru *Wallerius-Gunne m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

Lag om ändring av 39 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 39 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) skall erhålla följande ändrade lydelse.

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 300 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 600 kronor. Avdrag med 600 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställas änka, änking eller frånskild) och haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad och för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1960.

C) de likalydande motionerna I: 284 av herr *Eric Carlsson* och II: 355 av herr *Fälldin*, vari hemstälts, »att riksdagen måtte besluta att den som i samband med försäljningen av eget hem eller annan fastighet tager förmånen av fri bostad må äga deklarerera förmån på sätt i motionen förordas, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig författningstext».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 46, II: 200 och II: 355.

Fysisk person, som haft intäkt av kapital, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av förvaltningskostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 300 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levtt tillsammans med andra maken, får makarna tillsammans åtnjuta avdrag med 600 kronor. Högre avdrag än som motsvarar skillnaden mellan bruttointäkten och förvaltningskostnaderna må dock inte i något fall medges.

Vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet räknas såsom avdragsgill driftkostnad enligt 22 § 1 mom. kommunalskattelagen bl. a. utgivna undantagsförmåner samt vidare pensioner, periodiska understöd eller därmed jämförliga periodiska utbetalningar på grund av förutvarande anställning å fastigheten. Av 31 och 32 §§ samma lag framgår att den som kommit i åtnjutande av undantagsförmån eller periodisk intäkt, för vilken givaren är berättigad till avdrag, är skyldig att upptaga värdet därav såsom intäkt av tjänst.

I enlighet med Kungl. Maj:ts bemyndigande den 24 oktober 1958 har chefen för finansdepartementet tillkallat utredningsmän med uppdrag att verkställa utredning rörande ytterligare åtgärder för att stimulera det personliga sparandet. Av direktiven för utredningen må här återges följande.

Ett flertal initiativ för att åstadkomma ett stegradt personligt sparande har redan tagits både av statsmakterna och av privata institutioner och sammanslutningar. Här kan nämnas ungdomens organiserade lönsparande, som pågått sedan slutet av 1940-talet och som är föremål för särskild stimulans genom den vinstutlottning vartill riksdagen beviljar medel. En intensifierad kampanj för detta lönsparande inleddes under fjolåret. I ett flertal sparinstitutets regi pågår vidare sedan en tid tillbaka ett organiserat bostads- och aktiesparande. Möjligheten att öka bostadssparandet genom snabbare amorteringar prövas i den nu pågående kredimarknadsutredningen. I sammanhanget bör också nämnas den i fjol beslutade höjningen av skatteavdraget för kapitalinkomster.

De redan företagna åtgärderna kan emellertid behöva kompletteras i olika avseenden. Jag vill i detta sammanhang erinra om att bevillningsutskottet med anledning av flera i ämnet väckta motioner vid 1957 års riksdag hemställde, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en utredning rörande åtgärder för att stimulera sparandet (betänkande nr 32).

Utredningens uppgift angavs skola vara att undersöka lämpligheten av och möjligheterna för att uppmuntra nysparande. Som exempel härpå nämndes skattefria insättningar på sparkonto och stimulans av olika typer av målsparende, t. ex. bostadssparande. Utskottets hemställan bifölls av riksdagen (skr. nr 180/1957).

Frågan om ytterligare sparstimulerande åtgärder torde nu böra allsidigt och förutsättningslöst utredas av särskilda sakkunniga. Olika alternativ bör övervägas — utländska förebilder kan härvid eventuellt vara till hjälp — och de tekniska förutsättningarna för deras genomförande närmare studeras. Allsidigheten i utredningen innebär bl. a. också att de samhällsekonomiska och statsfinansiella konsekvenserna av de olika förslagen om möjligt kartlägges. Med hänsyn till statsfinansernas ansträngda läge måste gränsen för sparfrämjande åtgärder via skattepolitiken under alla förhållanden dragas ganska snävt. Därtill kommer, att åtgärder av denna art är förenade med svårbemästrade problem. Det måste nämligen beaktas, att dylika åtgärder kan beröra ett mycket stort antal skattskyldiga och att redan av denna anledning tekniskt invecklade anordningar knappast kan komma ifråga.

Utredningen bör söka bedöma de ifrågasatta åtgärdernas effekt på hushållens och statens sparande var för sig samt för sparandet i samhällsekonomin i dess helhet. Förutsättningarna för att komma fram till en åtminstone grov uppskattning av storleksordningen av de olika effekterna är nu gynnsammare än tidigare, eftersom konjunkturinstitutet nyligen färdigställt en utredning om hushållens sparvanor, belyst med ett statistiskt material, som bör kunna bli till direkt nytta för utredningen. Samråd bör i erforderlig utsträckning äga rum med stabiliseringsutredningen och kreditmarknadsutredningen.

Frågan om främjande av sparande i skilda former genom lättnader vid beskattningen har vid åtskilliga tillfällen varit föremål för riksdagens behandling. Senast prövades frågan av 1958 års B-riksdag i anledning av motionsyrkanden av i huvudsak samma innebörd som de, vilka nu föreligger i motionerna I: 33 och II: 46. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr B 16 avstyrkte bevillningsutskottet motionerna under erinran om att den av 1957 års riksdag begärda utredningen rörande åtgärder för att stimulera sparandet under hösten 1958 igångsatts. Det kunde förväntas att de i motionerna framförda förslagen till stimulans av sparandet skulle komma att prövas av utredningen. Enligt utskottets uppfattning borde denna prövning avvaktas innan definitiv ställning togs till frågan om förslagen borde genomföras.

Av innehållet i de *förevarande motionerna* må här anföras följande.

I de likalydande *motionerna* I: 33 och II: 46 framhålles bl. a. att en inventering av möjligheterna att stimulera och öka det personliga sparandet är angelägen, och motionärerna hälsar med tillfredsställelse att en utredning i detta syfte igångsatts under 1958. Denna utredning kan emellertid inte beräknas föranleda förslag till riksdagen förrän 1960 — om ens då. Av denna anledning framlägges redan nu följande förslag.

1) Bostadssparande. Den som under ett eller flera av åren 1959—1963 insätter medel i bank på särskilt bostadskonto upp till ett sammanlagt belopp av högst 6 000 kronor för ensamstående och 12 000 kronor för gifta skall få göra avdrag härför i deklarationen. Om medlen användes för förvärv av eget hem eller för gäldande av insats i bostadsrättsförening, blir skattebefrielsen definitiv. Bostaden kan uppföras även på jordbruksfastighet.

2) Egnahemssparande. Den som under beskattningsåret amorterat å skuld på egnahemsfastighet eller bostadsrättslägenhet mer än 1,5 procent av fastighetens taxeringsvärde respektive den del av fastighetens taxeringsvärde som belöper på lägenheten skall få avdrag för det överskjutande beloppet, dock högst för 700 kronor.

3) Aktiesparande. De viktigaste orsakerna till den nuvarande bristen på riskvilligt kapital torde bl. a. vara den starka penningvärdeförsämringen och det under senaste decenniet ständigt stigande skattetrycket. Därvid torde dubbelbeskattningen ha i hög grad medverkat. För närvarande beskattas aktiebolagens vinst statligt och kommunalt med sammanlagt mellan 55 och 60 procent. Dessutom beskattas aktieutdelning som inkomst och träffas således av den kraftiga marginalbeskattningen. Den praktiska formen för skapandet av det önskvärda riskvilliga kapitalet är aktiesparandet. Allt flera människor bör stimuleras att placera åtminstone en del av sina sparmedel i aktier eller andelar i ekonomiska föreningar. En metod att åstadkomma ett ökat intresse bland allmänheten för aktie- respektive andelssparande vore att genomföra en speciell skattefrihet för avkastningen av aktier och andelar. Tanken att medge skattefrihet för viss inkomst av kapital är redan accepterad i det svenska skattesystemet. Önskvärdheten att erhålla ett på bred bas utspritt, långfristigt riskvilligt sparkapital motiverar emellertid en utvidgning av avdragsrätten vad gäller avkastningen av kapital då avkastningen härrör från aktier och andelar i ekonomiska föreningar. Avkastningen av aktier bör därför i fortsättningen befrias från inkomstskatt intill ett belopp av 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för äkta makar.

Motionärerna i de likalydande motionerna I:157 och II:200 erinrar inledningsvis om att avdrag för försäkringspremier medges s. k. ofullständiga familjer med samma belopp som för gifta, d. v. s. högst 600 kronor. Beträffande sparavdraget för inkomst av kapital gäller däremot att ofullständiga familjer får avdrag med högst samma belopp som ensamstående, 300 kr. Motionärerna framhåller att den främsta säkerhetsfaktorn, när det gäller barnens försörjning och uppfostran, utgörs av föräldrarnas arbetskraft. I de familjer där ansvaret för barnens försörjning och uppfostran av olika skäl vilar på endast en av föräldrarna föreligger särskild anledning att genom sparande försöka i görligaste mån säkerställa barnens försörjning för det fall att familjeförsörjaren drabbas av sjukdom eller arbetslöshet eller i händelse av hans frånfalle. På grund härav har exempel-

vis många änkor sökt undvika, att efter maken utfallet livförsäkringsbelopp förbrukas och i stället sökt placera medlen i bank såsom en viss säkerhet för i första hand barnens försörjning därest hon själv skulle bli oförmögen att arbeta. Enligt motionärernas mening finns intet bärande skäl för att det högre avdragsbeloppet endast skulle gälla sparande i form av försäkring och inte annat sparande.

Till stöd för yrkandet i de likalydande motionerna I:284 och II:355 har uttalats att det fall att skattskyldigs kapitalavkastning inte utgöres av kontanter utan av förmån inte är tillfredsställande reglerat i gällande skattelagstiftning. Sådant fall föreligger exempelvis när en småbrukare eller egnahemsägare på sin ålders höst försäljer sin fastighet med undantag för rätt till fri bostad under sin återstående levnad. Detta undantag innebär alltid ett reducerat pris vid försäljningen. I många fall — i synnerhet om fastigheten rustats upp under senare år, vilket medfört ökad skuldbelastning — innebär försäljningen att köparen övertager säljarens lån, och den senares enda behållning blir just förmånen av fri bostad under återstående levnad. Enligt nu gällande bestämmelser skall säljaren i detta fall i sin inkomstdeklaration såsom inkomst upptaga värdet av fri bostad med ledning av de normer som länsstyrelsen varje år fastställer. Detta belopp skall upptagas såsom inkomst av tjänst. När förmånen inte har något samband med prestation eller utfört arbete kan man ifrågasätta, huruvida det är riktigt att förmånen redovisas på detta sätt. I realiteten är ju denna förmån direkt jämförbar med inkomst av kapital, då en försäljning av fastigheten utan undantagsförmån skulle inneburi ett högre försäljningspris. Merlikviden hade kunnat placeras i bank eller aktier och avkastningen skulle ha redovisats under inkomst av kapital. Som en följd härav borde undantagsförmåner, uppkomna i samband med försäljning av egendom redovisas under sistnämnda inkomstslag. I så fall skulle vederbörande ha möjlighet att utnyttja schablonavdraget i likhet med skattskyldiga, som har avkastning av kapital i form av utdelning eller ränteinkomster.

Utskottet

I de förevarande motionerna har föreslagits åtgärder i syfte att främja sparandet eller eljest berörande det nu gällande från inkomst av kapital medgivna s. k. sparavdraget om högst 300 kronor för ensamstående och 600 kronor för gifta.

Vad först angår motionerna I: 33 och II: 46 framställs däri yrkanden om viss skattefrihet för bostadssparande, egnahemssparande och aktiesparande, vilken skattefrihet avses skola medges vid sidan av det nyssnämnda generella sparavdraget. Utskottet vill erinra om att motsvarande yrkanden prövades senast av 1958 års B-riksdag. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr B 16 avstyrkte bevillningsutskottet de då väckta yrkandena under erinran

om att den av 1957 års riksdag begärda utredningen om åtgärder för att stimulera sparandet igångsatts under hösten 1958. Det kunde förväntas att de ifrågavarande förslagen till stimulans av sparandet skulle komma att prövas av utredningen. Enligt utskottets uppfattning borde denna prövning avvaktas innan definitiv ställning togs till frågan om förslagen borde genomföras.

Enligt utskottets mening föreligger inte anledning för riksdagen att frångå den av 1958 års B-riksdag intagna ståndpunkten beträffande förslagen om bostads-, egnahems- och aktiesparande. På grund härav avstyrker utskottet motionerna I: 33 och II: 46.

I motionerna I: 157 och II: 200 yrkas att ensamstående skattskyldig med hemmavarande barn, för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat, skall likställas med gift skattskyldig i fråga om rätten till nu gällande sparavdrag, d. v. s. avdrag skulle kunna ske med högst 600 kronor. Motionärerna framhåller att då ansvaret för barnet i detta fall vilar på endast en av föräldrarna särskild anledning föreligger att genom sparande söka säkerställa barnets försörjning och uppfostran.

Enligt utskottets uppfattning får även detta yrkande, som delvis syftar till att främja sparandet, sägas omfattas av nyssnämnda utredning om sparstimulerande åtgärder. I utredningens uppgift ingår nämligen att undersöka om redan företagna åtgärder i syfte att uppmuntra det personliga sparandet behöver kompletteras i olika avseenden. I sak vill utskottet erinra om att det sparavdrag som för närvarande högst kan medges ensamstående skattskyldig, nämligen 300 kronor, i nuvarande ränteläge motsvarar ett kapital av ca 6 000 kronor. Såvitt utskottet kan förstå torde för den i motionerna avsedda kategorien skattskyldiga sparkapital utöver detta belopp mera sällan förekomma. Med visst fog kan därför påstås att de ensamstående barnförsörjarna redan åtnjuter erforderlig skattefrihet för avkastning av sitt sparkapital. Det sparande som kan ske utöver nyssnämnda gränsbelopp är det möjligt att göra i barnets namn. Om barnet — såsom i allmänhet är fallet — inte har inkomster till sådant belopp att skatteplikt uppkommer, blir avkastningen av kapitalet helt skattefri. Även om barnet åsättes beskattningsbar inkomst, blir avkastningen av sparande skattefri intill ett belopp av 300 kronor. Särskilt om avsikten är att kapitalet skall användas för barnets undervisning och uppfostran synes det utskottet naturligt att visst sparande sker i barnets namn. Vad som i motionerna anförts rörande överförmyndarens tillsyn och de i anledning härav förefintliga praktiska svårigheterna för förmyndaren att disponera det i barnets namn insatta sparkapitalet bör enligt utskottets mening inte påverka ställningstagandet till det nu föreliggande spörsmålet.

Med hänvisning till det anförda avstyrker utskottet yrkandet i motionerna I: 157 och II: 200.

Utskottet har slutligen att behandla motionerna I: 284 och II: 355. Häri yrkas att skattskyldig, som i samband med försäljning av fastighet förbe-

hållit sig undantagsförmån i form av fri bostad, skall äga rätt att upptaga förmånens värde såsom inkomst av kapital. För närvarande skall värdet redovisas såsom inkomst av tjänst. Genom en sådan ändring skulle berörda skattskyldiga erhålla möjlighet att från värdet av bostadsförmånen tillgodoföra sig sparavdraget.

Såsom motionärerna framhållit kan ett visst inslag av kapitalavkastning stundom sägas känneteckna sådan bostadsförmån. Detsamma gäller även undantagsförmåner i övrigt och vissa andra inkomster, vilka nu hänföres till inkomst av tjänst, t. ex. på grund av privat försäkring utfallande pensionsbelopp och livräntor. Att överföra beskattningen av dylika inkomster till inkomst av kapital enbart för att möjliggöra ett ökat utnyttjande av sparavdraget, vars främsta syfte är att stimulera till nysparande, synes emellertid inte böra komma i fråga. Utskottet avstyrker på grund härav även motionerna I: 284 och II: 355.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 33 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 46 av herr Hjalmarson m. fl. om vissa åtgärder för främjande av bostadssparande m. m.,

2) de likalydande motionerna I: 157 av fru Segerstedt-Wiberg och fröken Andersson samt II: 200 av fru Wallerius-Gunne m. fl. om ändrad lydelse av 39 § 3 mom. kommunalskattelagen, ävensom

3) de likalydande motionerna I: 284 av herr Eric Carlsson och II: 355 av herr Fälldin angående beskattningen i visst fall av förmånen av fri bostad, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 10 mars 1959

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Hagberg, Eriksson, Snygg, Spetz, Söderquist, Oscar Carlsson, Bengtson, Wårnberg, Hellebladh och Mattsson; samt

från andra kammaren: herrar Ericsson i Kinna, Brandt i Aspabruk, Nilsson i Svalöv, Kollberg, Allard, Vigelsbo, Magnusson i Borås, Christenson i Malmö, Asp och Andersson i Essvik.

Reservationer

I) av herrar *Hagberg, Nilsson* i Svalöv och *Magnusson* i Borås, vilka — under åberopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 33 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 46 av herr Hjalmarson m. fl. — ansett att utskottet under punkten 1) bort hemställa,

1) att riksdagen måtte för sin del antaga i motionerna I: 33 och II: 46 intagna förslag till

A) förordning om bostadssparande samt

B) lag angående ändring av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

II) av herrar *Hagberg, Spetz, Söderquist, Bengtson, Mattsson, Nilsson* i Svalöv, *Kollberg, Vigelsbo, Magnusson* i Borås och *Christenson* i Malmö, vilka — under åberopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 157 av fru Segerstedt-Wiberg och fröken Andersson samt II: 200 av fru Wallerius-Gunne m. fl. — ansett att utskottet under punkten 2) bort hemställa,

2) att riksdagen måtte för sin del antaga följande

Förslag

till

lag om ändring av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att till 39 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skall fogas ett fjärde moment av nedanstående lydelse.

39 §.

4 mom. Vad i 3 mom. stadgas angående gift skattskyldig skall äga motsvarande tillämpning å skattskyldig, som under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställas änka, änklings eller frånskild) och haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, vilket stått under hans vårdnad och för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat.

(Se vidare anvisningarna.)

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1960.

III) av herrar *Bengtson, Mattsson* och *Vigelsbo*.